

„Nu plânge fără motiv. Și mai ales,
nu plânge când ai motive”.

TOAMNĂ LUI MUȘATESCU LA CÂMPULUNG

Când te gândești la orașul Câmpulung îți vin în minte Bulevardul Pardon, Grădina Publică, Parcul Kretzulescu dar mai ales toamnele de neuitat petrecute aici. După 7 ani mă reîntorc aici...locul de unde nu ar fi trebuit să mă îndepărtez niciodată.

Toamna...nimic nu s-a schimbat de-a lungul anilor aici. Doar copacul de lângă casa mea se mai înălțase puțin, veverița ce se adăpostea în scorbura lui îmbătrânise și-și pusese ochelari și în loc de brazii ce înconjurau poienița astăzi, se observau clădirile impunătoare. M-a întâmpinat același greier dintotdeauna neobosit care își cânta partitura cu vioara lui veche. Vântul șuiera prin crengile copacilor, cu senzația că toamna este deja în elementul ei. Numai acesta mai vorbea cu mine, oamenii deja nu mă mai cunoșteau.

E același univers rece al toamnei, dar cald prin inimile fiecăruia...e atât de frumos afară, atât de mirific și totodată atât de simplu.

Toamna...frunze ruginite, o privire pierdută în văzduh, furată de vânt, dusă spre necunoscut, departe...„Dar ca să măsoți distanțele trebuie să le și străbați”. Întotdeauna va fi anotimpul meu favorit pentru că îmi amintește de o persoană specială din viața mea cunoscută într-o toamnă târzie. În fiecare schimbare mă regăsesc pe mine și pe EA...în zâmbetul său se regăsește crizantema albă, în ochii ei strălucirea izvorului obosit, iar în mine...toată dragostea ce învăluie un suflet inocent. „Dragostea! Bătăi de inimă pentru dureri de cap. Sentimentul care vine în galop și dispare în vârful picioarelor”.

Toamna este anotimpul amintirilor noastre care acum stau scrise pe o foaie îngălbenită de vreme...Parfumul crizantemelor și mirosul îmbietor al gutuilor ce veghează aleea parcului pe care ne plimbam odată îmi amintesc de tine. Nimic nu s-a schimbat, atmosfera e aceeași...doar noi ne-am îndepărtat. Dragostea a murit în clipa în care rămâi singur în doi.

Cu toate acestea, toamna și aleea din parcul Kretzulescu rămân ale noastre, amintirile comune, amintiri ale unora ce se numesc remușcări. Retrăind acele frumoase clipe mă liniștesc...sau poate doar mă amăgesc pentru că, închid ochii și deodată...te simt din nou aproape. Aș plânge, dar îmi amintesc: „Nu plânge fără motiv. Și mai ales, nu plânge când ai motive”.

Între zări de plaiuri muscelene, toamna a acoperit toată preajma cu mantia frunzelor ruginii. Acestea aștern cu hărnicie clipele copilăriei mele, demult apuse. De ori unde aș fii în lume, toamna mă cheamă acasă, la Câmpulung. Mă las cuprinsă în valul frunzelor de speranța din care aștept certitudini. Nici cei mai posomorâți oameni nu-și pot alunga un surâs din fața acestui miracol al toamnei, mereu același și un altul mereu. „Uneori te uiți fără să vezi și, alteori vezi fără să te uiți”.

Din înalțuri, toamna și-a așternut demult stăpânirea peste plaiurile urmașilor lui Neacșu din Câmpulung. În ținutul muscelilor fiecare toamna e de legendă. Stau în fața Casei de Cultură „Tudor Mușatescu”...hmmm...câte amintiri, ce copilărie de basm, cu toamne lungi în care priveam pe geam valsul frunzelor cu vântul, mergeam în sală și încercam să fac la fel...niciodată nu am putut dansa la fel de bine ca ele, oricât talent aș fi avut. Amintirile mi se profilau în fața ochilor ca o peliculă cinematografică. „Fiecare inimă are podul ei cu vechituri, pe care nu se îndură să le arunce niciodată, dar le scutură din când în când. Amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți câte una când nu mai ai nimic de citit”.

Închei prin a-i fii recunoscător vieții că m-a ajutat să mă reîntorc acasă, să mai retrăiesc o zi de toamnă, să mai simt cum noaptea „viteza gândului se măsoară în ani – lumină”, aici acasă la Câmpulung - Muscel.